

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΤΗΣ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗΣ

ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΑΝΤΡΩΤΣΑΡΑ

ΟΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΡΙΑΝΑΤΟΡΟ

ΠΕΙΔΑΙ οι ωρίζοντες τους δέν τούς ἔ-
φωναν, ἐπειτα ἀπό μιὰ κοινὴ συμφωνία,
οἱ ἄντες τον χωριόν Ἀγριοχαμ-
πούνα ἀποφάσισαν καὶ ἔθαλαν φοιτά
στο μεγάλο δάσος, για να μπορέσουν
να καιλήσχονται την ἔκπατα του. 'Η
τελείωταις λάμψης της πυκαΐτης μετε-
νόντωνται στον δρόζοντα μὲ τὸ χον-
δάφι τοῦ ἀγάπην τὸν ἥμιον ποιεῖ βα-
σιλεύεν...' Ατά πό δάσος νησταν παρ-
έντων ἀπὸ θωράκωντες πατημένος,
δὲν εμεναν πει ταῦτα πεντά στρώματα σχό-
νης ποι ἀγκάναν αἰσθόμενα καὶ πον τὰ
στρώματα ὡριδούνταν ἀνεμορξα....

Σὲ λίγο ὡς νύχτα ἀπλώθηκε παντοῦ.
Ἀπλῶτη γλώσση βιαζεῖται στὴν ἔξο-
ζήν. Κανένας μητραγγέλη δὲν τολμούσε νὰ
μαρατάλανηθῇ ὥς ἐπεὶ ἀπὸ φόβο μῆ-
πος συναντήσῃ τὰ δυνάματα τοῦ πε-
θαματικοῦ διάσου. Μονάχα ὁ ματομέ-
νος δισούσος τῆς πανσελήνης τολμούσε
κι ἀντίκρυς τὸ γαμνωμένη πατεῖο.....

"Οταν τὸ εἰδάτι τῆς ἡμέρας πλημμυρούσε μὲ τὸ εὐεργετικό φῶς τον τίς καλύβες τοῦ χωριοῦ, ὅλοι οἱ χωριοῖ ήσαν ἔτοιμοι για τὴν δουλειὰ τοῦ. Τύλιγμεν μέσα στὰ γεννητὰ χρωματιστά τους φρεάματα, πολλές γυναικεὶς διενθύνοντοσαν πάσῳ ἀπὸ τοὺς ἄντες πρὸς τὸ δάσος, ὅπου ἡ πυραιά, ἀφανίζοντάς το, είχε δημιουργήσει μια πορηγή πλούτου για τοὺς καυτούς.

Μια τολά νέα κράζ ξεχώρισε άπολλες τις συντηρώμενες της για τη διάσημη φωτιά τών δύο μεγάλων της μακριών ποδί είχαν τό χρόνια τού σαπεκένων και για την κανονιότητα ποτί θερμανθείν την πρόσφατην της, ποτί θετή ζήλευε κι' η ποτί ψωφίστη Εύοσμο παία. Απόνη η ποτέλια, ή Μαργαριάνα, ου, καρπός τού σπάλματος της μητέρας της ή ένα λειφό, δεν εικαστήσει ποτέ άλλο με την σηματητικότητα σές της, παρα στό μακρό της χωρία. «Ο πατέρας της φίλων γραμμάτων ήξερε πώς δεν ήταν δύο του παιδιά, μά πάντας ώστού, γιατί ο Εύοσμος πατέρας την έστειλε κάτε τόσο δύρια.

Ἡ Μαργαραίμος ὄμως ἀγνοοῦσε τὴν καταγραφή της νικῶντας εφεύρεται ὅπως ὅλες ἡ γυναικός τῆς φυλῆς της τέτης. Μά καθώς τόσο τὴν ἐκμηρίαν ἀλλόκοτες ἔδειξαν καὶ συγχώνη τὴν ἔβλεψαν νὰ βιβλιζέται σὲ ὁνειροπόλησεις, πρᾶγμα ποὺ ἔχουν τοὺς ἀλλούς μάγειρες νὰ νομίζουν ὅτι τῆς είχαν κάνει μάγια.

Μεγάλη κίνησις βασιλεύει τώρα στὸ μέρος δυον τὸ. Δάσος ἀπλῶν ὡς ζτές ἀπότομα τὴν πλούσια βλάπτει τὴν γῆ μὲν αὐτὸν ματαίοντας στόφους ριζων, παπῶντας τε δοιλείαν αὐτὴν βάστασι κακώποιον διηγεῖται στὸ θεό τὴν πονητήν νῦν

Μά η Μαργκανάσο δὲν ξαναγύρισε μόνη στὸ χωριό !

Ο πλούσιος 'Αντριανάτορος την είχε προσέξει πολλές φορές δις στονδόμους του χωριστού μ'. αιτώ τό προινή άσκωνα, τής ἑντύπα-
τές, καθδές έκεινη θνευτοποίησε παρέμερα, ότι τής καρδιά γεμάτη έ-
παθμίες. Σε μάτ στυγμή, μή μπωφάντας πεινή νή κρατηθή, την πλη-
σίων και της είπε τήρη ἑπτυψία του νά την κάνη γυναίκα του, αιτή,
την κόρη ἔνος χωριστοῦ...

Η Μαγνησιάς είχε κλείσει τα δεκαοχτώ της χρόνια, χωρὶς ν' αποτήσῃ κανένα φύλο, μά το πρόγυμνα απότο, πολὺ στην στις Ἀλέας γυναικεῖς τῆς φυλῆς της, ἀντὶ ν' λυγοτέψη τὴν ἐκτίναι τοῦ Ἀντωνατόφου, ἀνενταῖς τὴν ἔκπαντα ἀκόμα μεγαλείτεην. Καθὼς ἡ ταῦτα φάσις, πλούσιος κ' εὐγένεις, ἡ Μαγνησιάς δέχτηκε τὴν πόρτασι του καὶ νὰ γατά, κατὰ τὴν ἐντοσθορία τῆς ἀτ' τὸ δόσον, ἕσταυγόριζε μαζῇ τοι στὴν καλύβα τοῦ πατέρα της.

‘Ο τελευταῖος φορολόγησε χωρὶς οἶκτο τὸν μέλλοντα γαιματρό του.

'H Μανγκαμάσο ἔλυσε τὶς μακρουὲς πλεξοῦδες της...

Ο Αντριανατόφος θάστος, έδοσε τη πρόθιμα δηλα τὰ δῶρα ποὺ χρειαζόντων για να ἔχῃ τὸ δοκιμάσιον καὶ πάρη ἐπειτα ἀπὸ τηρεῖς ἡμέρες τὴν νέαν γηγενάκιαν του στα σπίτια του καὶ νὰ τὴν προτάξῃ κοντά του δοκιμαστικά ἔνα χρόνο, διποὺ ἀπατοῦσται τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου.....

Από τὸ ἀλλότοι πλάσμα, πὼν στὶς φλέβες του κυλόντες αἷμα ἐνὸς λειχοῦ, δείχνηρε ἡ πὼν φλογερὴ ἐχωτευανέν. Τις πορτεῖς νήντες, τὸ νεαρὸν λεγαρί τις πέφασ μετα σὲ μὰ ἀτείλουη μέθη. 'Η Μαγκρύμασο λάτοντες τὸν Ἀντραματόδο μὲ τὸ πό δηνατό πάθος. 'Η λεπτότης τῶν αἰσθημάτων τῆς τὸν ζάφιναζε καὶ τὸν γοντεύει. 'Ἄχονταμ - ται τὸ δρώα της κεράλι εἴπαν στὸ διγατὸ στῆμψ τὸ σεκγον τη - τον ωθημεὶς τὸν λιγνιάτη παραγόντα την πασσον.

— «Ακούσει!... Τά νέρα τοῦ ποταμοῦ φίλον τὴν ὄχηγή μ' ἔνα ἀ-
τέλειωτο χάδι σε ὁ ἀνεμός δὲν πάντες νὰ παιζῃ μὲ τὰ φυλλώματα....
Αξοῦς τὴ βαθεία του φωνῆ ποὺ εἶναι ἀνάλαφρον σάνε χάδι γυναίκας

καὶ φιλογεροὶ σὸν φίλημα ἐφωτιζεῖντες... Λοιπόν, ὁ ἀνέρος καὶ τὸ ποτίσμα μοι εἴπαν : « Αὐτοῖς τὴν καρδιὰν σου νά μεθύσῃ ἀπὸ μα-
νανοῖσι, μιὰ αἰώνια ἄγαπη... ». Αφεντή, θελοῦ νά πρατησοῦ ἀγνῶν ἀπὸ
καθὲ θλῆμα τὴν ἀνάμνησι τῶν ἡμερῶν τίς ἀγάπης μας, εὐτῆς τῆς
μεθύσης ποὺ εἶνε πιο γηραιεύα γιὰ τὰς καρδιές μας κι' ἀπὸ τὸ οὐρανόν.

Γεννητικά τὸ γρυπούντο τίς « Αλάζαστο, μὲ ξέρο πώς ή ἀγάπη
σου θὰ νείρηση τὴν κακή γητεῖ το... ». Κάνε με μητέρα, γιὰ νά μετο-
ρέσοψε νά ἐνωθοῦμε ἀλλιώνα... Θά ηθελα νά ἔννονας στολάς νά
σκιατάλη μέσα μων μιᾶ ἄλλη ζωή... Τότε, δὲ πήγανες νά ἀναγκεῖται
τὴ μεγάλη εἰδηστὴ σ' ὅλους... « Επειτα
θὰ Ἑρτόποια, ἐπίσημα περά, γιὰ γυ-
ναικεῖς σου γιὰ όλη στὴ ζωὴ ἐξενίη
ποὺ σ' ἔχανε πατέρα... Και θὰ γινό-
μον ή νάνη πηγαντας σου... Μὰ ἀν-
πάρκες ποτὲ νά μι « ἀγάπατς, μάθε τοὺς
πώς θὰ Ἑρτόποια—τὴν λαρυγγογά μον
στὰ γερά τοῦ πατεροῦ μάνασος στοὺς
καρδιάνους (καρδιάνους).

— Μά ποτε μετρώ νό λάφι ποτέ νύ σ' ἄγριο, τῆς ἀπαντούσες οὐ 'Ανταμανίαν. Εἰσας ἡ λοιτός, τὸ διάλεκτον λοιπόνδη, τὸ ἔρωμα τῆς αὔρας, τὸ ἄπειρο τῆς αὔρης. Τὰ μαζί σου ζητοῦν τὴ μάνη λάφι τῶν φτερωτῶν χελωνῶν, τὰ βλέφαρα τὰ γάρα-
ζε τὸ χέρι ἐνώς μεγάλων τεργιτή, τὰ μάτια σον εἶναι φορετά τὰ πόδια τοῦ σαρί καὶ τὰ γεύμα σον πιὸ λεπτά ἀπό τοῦ κατέβεις ἐνώς τόξου... Πότες μπορεῖς νό λάφι ποτὲ νύ σ' ἄγριο... Μόλις τε βλέπουν οἱ μάγιοι ζευγνύοντες τὴν τέ-
χνην τους καὶ τὰ βιβλία τους καὶ τρέ-
μουν στραγγαλιμονι καὶ ἀμέσως ὁ χειρωνα-
γες μεταβιβλεῖται γι' αὐτοῖς σὲ καλο-
παιχτή... Σ' ἄγριαν ποτὲ τολμὴ καὶ ἀτ-
τούς θεούς μαζ. Τὸ κορμί σου εἶναι ὅ-
μοι με τὰ καλύπτα στὴ λίμνη, ἢ ἀνά-
τα σου εἶναι πότι γλυκερί καὶ ἀθ' τὸ ἄ-
ρωκα τοῦ μπέτρα-μπέτρα. Ω, ωρί-
ονταί μαζί τὰ βαθεῖα σον τὴ διάλα-
κτος μάτια, πάνω με πάνω σαπή ἀγριαλία
σου καὶ σητέες με κοντά σου... Σκού-
πος με τὰ μαλλιά σου τὸν ἰδρόθαλα
μετωπών μου καὶ ληρώντες τὸν κα-
ταρμένον μῆνα 'Αλάχαστρον ποὺ γεννή-
θηκαν.

“Ενας χρόνως πέρασε. ‘Αλλοίμον! Ή δοκιμασία δὲν φωνάζαν ί-
κυνοποιητική. Ή Μανγκαμάσο δὲν μπόρεσε νύ κάνη τὸ σύνχρονό της
πατέρα καὶ ἔται καὶ αὐτὸς δὲν θέλησε νύ κρατήση μιὰ γυναίκα στέριδα.

Καὶ ἀποφάσισε νῦν ξαναστέλλη ἔνα προῖ τὸ πατέρα τῆς αὐτῆς,
ποὺ δὲν μποροῦσε νῦν γίνη νόμιμη σύζυγος του. Ἡ Μανγκαμάσο ἀκού-
σε τὴν ἀπόφασιν του αὐτήν χωρὶς νῦν φυσικότερο οὔτε λέξι...

Λίγες στιγμές πρίν ἐγέναταιλείψει γά πάντα τὸ στάτη τῶν ἔρωτάν της, ἐλκεῖ τις μακρινὲς πλευροῦς τῆς καὶ τις ἐκοψε, ἀφίνοντάς τε εἰς νῦ πέσονταν ὑπὸ τὸν χώμα. Ἐπειτα φόρεσε τὸ πῦ ῥωματικό φόρεμά της καὶ παρουσιάστηκε μ' αὐτὸν μτροστά στὸν Ἀντηρωνατόρο. Τὰ ὡρια της μάτια ἤνταν πάντοτε τόσο ἀγύνι, δσα τὸ γαλάζιο χρῶμα τὸ οὐρανοῦ, μᾶς ἀ ἄντρας της δὲν ἔσανθεμῆτρες πειά τὰ λόγια τῶν ποώτων τους νηγάτων.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶι, πῆγαν στὴν πλούσια κατοικία τοῦ Αντραπάντου τὸ πτώμα τῆς νέας γυναικός, μὲ τὰ γαλάζια μάτια, πλούτῳ καὶ τῷ εἴδει βγάλει στὴν ὅπλη τὸν ποταμόν. Μετὰ γαγκαϊδός πλεύσης τὴν γαλάζιην μέρα στὴ γαλάζια νερά τοῦ Μαγκόκκα οἱ οικιά

ΓΙΟΥΚΟΣΛΑΒΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΒΕΤΟΤΖΑΡ ΤΣΟΡΟΒΙΤΣ

ΤΟ ΚΑΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ο μάθατε; 'Ο Μέχο, δ φανούρος, έντησε τό χέρι τῆς Φάτσας, τῆς κόρης του Χασούν 'Αγά και' αύδιο γίνεται δ γάμως τους. 'Η Φάτσα είν' ή πώλησηρ καπέλα τού χωρούν. 'Όταν τήν πρωτοεδέ στό πεζούλι της αὐλής της, δ Μέχο ζουφλάθηκε ἀπό έρωτα. Καὶ τώρα είν' εύτυχισμένος, διπος έννια πούλι τήν άνοιξι! Τού φαίνεται πως ψήλωσε ὅς τὸν οὐρανό, πώς έψησε τὰ χέρια του μέσα στὸν παραδείσο τοῦ Μονάχεων καὶ πώς έβλεψε ἀπό κεῖ τὸ πού όμωρο ἀπ' τοις οὐρανούς. 'Η καρφά του είνε τόσο μεγάλη πού δέν ξέρει πελά τι νά κάνει. Τρέχει ἀπ' τη μιά μεριά στήν αὐλή, στριφογιώσει σύ σούνθα; χρείει, φωνάζει καὶ ἀνακατεύεται σ' δέλες τις δουλεῖς, μολονότι είνε ἀνίστανος νά κάνει τὸ παρασκόρο καὶ ἀντρούσει διαρρώς τή μητέρα του καὶ τίς κατέλει γυναῖκες πού τή βοηθούν στὶς προετοιμασίες τού γάμου... Πάντα, βρίσκεται μπροστά τους, ἀνακατεύεται σε μία καὶ τις έμποδοις νά κάνουν κατά τις δούλειες τους.

'Έτσι, σάν βράδυνασε, η κοινωνία τῶν τοιάσων. Τὰ πόδια του λυγίζουν, πονάει, δέν μπορεῖ νά σταθῇ πειρά θριμμούς...

'Επί τέλος, σερνετάει ὡς τή μιρού καπάρα του στὸ Ισάγειο, τὴν καυπισούλην του γιά τὴν όπωνα εἰνὸν τόσο πρηήμανος καὶ γιά τὴν όποια δὲν πάνε νά λέην πώς οι τοιχοί της είνε ζωγραφιστοί, μολονότι δέν τοὺς ἄγγιγει ποτὲ πανέλει. 'Η ἀλήθεια δέν; είναι όπις ή ἔργωνα καὶ ὁ κατόντς τὴν ἔχουν βάψει μὲ τόση τέργη μετριαὶ καὶ μαύρη, διπος δέν θά μπορεῖ νά κάνει καὶ ὁ αὐτὸς επιδέξιος ζωγράφος... 'Εξει, ζευτώνεια στὸ πρεβάτια του, καὶ ἐνα παλιῷ στρύμονα καλυκολαμένον ἀπ' τὶς τούτες, τοι διότοι ξεπετάγονται τὰ μαλλιά καὶ ή τέλεσε.

'Αχ! λέει μὲ σθρονισμένη φονήν, αὐκονιτάπας τὸ κεφάλι του στὸ διόν τοῦ χέρια. Τί ώραία πού θά είνε δύτης ή Φάτσα διὰ βρισκεται ἑδῶ! Αἴρω μιλάτα, ιέτοια ώρα δύτη είνε μαζύ μου καὶ θά ωρη νά πλαγάσῃ ἔξει, κοντά μου...

Με δέν μπορεῖ νά ξεπαλούνη, ση τὶς γοντευτικὲς αὐτὲς οσέψεις του... Μιὰ φλόγα ἀγνοτητή τὸν κυριεύει διλόγιτρο καὶ τὸν κάνει νά τρέμην σύγκρωσις. Φαντάζεται τή Φάτσα πλαγιαμένη στὸ πλάι του, ντυμένη μονάχα μ' ἔνα ἀνάλαμφο πουλαμπάτε, μ' ὀλύγημανα τὰ ώραία της μπράτα καὶ τὸ λεινό λαμπά της... Γού καθιεύει τὸ πρόσωπο, τοῦ τρεβάει τὰ μουστάκια, σφίγγεται κατά του...

'Ω!.. Τί ώραία πού θά είνε! φώναξε χωρίς νά θέλη.

Καὶ σάν νά πνιγεται διλόγιτρος και σάν νάθειε νά ξεσκάπη, δίνει μιὰ και τηρία στη μέση του δοματίου.

'Ω, αὖ μπορεῖται τούλαχιστον νά κοιμηθῇ κανείς! στενάζει και ξαπλώνεται πάλι στο πρεβάτια, αὐκονιτάπως τὸ κεφάλι του επάνω του.

Μὰ μέσωνα συνεχίζει τὸ μονόλογό του και φινωτίζει:

'...Έπειτα δύτη καθήστα ἔξει και θά τὴν πάρο στὰ γόνατά μου... Θά την φιλήσω καὶ αὐτή θὰ μαστιγωδώσω τὸ φιλιμά μου... Θά κυνοπαθόσιμοι, δια τὸ γελάσιμοις καὶ θά ξανθαληθήσουμε πάλι... Κεί ετοι θ' ἀγαπάμαστες γιά πολὺ καιρόδ.. Τελος μᾶν ώραια θά μιν καρφί ένα γινόδ.. Θά γυριστεί έξεινη τὴν ήμέρα ἀπ' τὴν ἀγορά, δια τὸ ξενάριον θά ίδω μεριές γυναικείες πού θάρχονται ἀπ' τὸ σπίτι μου και θά μασ φωνάζουν: "Η γυναικα σου γνηνέρεις ἀγόρι...! Αγόρι!...!" Έπειτα ἀπό λίγα καιρού, δια τὸ γυναικός μου θ' ἀρχίστη νά μιλάρη, θά τὸν ἀσύριο νά μέ φωνάζει: «Πατέρας». Τότε θὰ κωδιά μου θ' ἀρχίστη να χρονιτηδή ἀπό εύτυχια και θὰ φιλήστο τὸ γινό μου, θὰ φιλήστο τή Φάτσα, θὰ φιλήστο διλόγιτρο τὸν κόπομο...

Καὶ, φθυρίζοντας τὰ λόγια αὐτά, ξεστήσει τὰ κελλή του σάν νά φιλούσε τὸ πατέρι του και, ἀγκαλιαμόντας μιὰ σανίδα, την ξεφίξει και αὐτή, νομίζοντας πώς ήταν ή Φάτσα.

'Εκείνη τὴ στιγμή, τὸ κεφάλι του ἔγινε ποδός τὸ στήθος του, τὰ μάτια του ἔκλιναν και, σφίγγοντας πάλι διαντά τὴ σανίδα, ἀρχίσε να ροχαλίζη...

νοι είχαν σεβαστεῖ τὸ κορμί της....

Την ξενάριαν τὴν ίδια μέρα καὶ ἀπό τότε δ 'Αναγνωνατόρο πλανιέται τὸ βράδυ γύρω ἀπ' τὸν τάφο της, ἀγνοεῖται τὰ κακά πνεύματα, πού μπορούν νά τὸν γητέψουν...

Κι' ἔνα περιτ, τὸν θρήναν καὶ αὐτὸν πεθαμένον ἐπάνω στὸν τάφο ANTROTSARA

"Όταν τὴν πρωτόειδε στὸ πεζούλι τῆς αὐλῆς της, ζουφλάθηκε ἀπό έρωτα...

Μά νά σου, παρουσιάζεται ξεσφρα μπροστά του δ 'Ιμπρο, δ καφετζῆς. Τὰ μερύλια πράσινα μάτια του στριφογυγίζουν σάν νά θέλουν νά βγούν ἀπ' τὶς γόγγιες τους. 'Η δηρι του είνε πελιδνή και τὸ στηθός του φυσώνται καὶ ξερούσιαντείνονται ἀπ' τὸ πολύ τρέξιμο.

— "Ε! Μέχο... τού φωνάζει, σκύνοντας ἀπό πάνω του. Μέχο, σου ἔζηλεψε τη Φάτσα!...

'Ο Μέχο ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ ἀνατηρούντας φωτά:

— Τί; Πώς...;

— 'Ο Χούσος Μπλάτας σου ἔζηλεψε τή Φάτσα!...

'Ο Μέχο δέν θέλει ν' ἀσύνη πει τί τίστε... Τοῦ φαίνεται πώς τοι πατάραφεραν ἔνα δινατό χτυπήμα μὲ σύδερο στὸ κεφάλι και πώς το φτωχό τον κρανίο μνοίζει την μέση. Μονυμρίζει τὰ τύγα τούς καὶ ἀρπάζει τὸ πελόνι μαζαρι ποι κληρονόμησε ἀπ' τὸ πατέρα του και πολὺ δέν μένει κρεμασμένο στὸν τοίχο, χωρίς νά τὸ έχην ἀγνίζειν...

— "Ω!... οιδιμάζει. 'Αλλοιμον τον!... Δὲν θά τη καρφή διο μοῦ μένει μά πονή ζωΐσε; Θά πάνω νά δείξω σ' αὐτό τὸν γιασιδήρη πόδας κλέβουν τὶς γυναιξες;. Βλάζο νά μὲ πονέ, δὲν δέν θά τού πάρω μέσα στὸ ίδιο τον το σπίτι τὸ κεφάλι και δὲν δέν το οικίαντον πονάνται, σου τὸ κεφάλι νά ένας πετενόν.

Και, ξεσφρίγοντας τὰ πλατεά του παντελόνια πον τὸν στενωχωρούσαν, ἀνατηρούνται τὰ μανίκια του και μὲ τὸ μαχαίρι ἀνάμεσα στὰ δόντια, ἀρχίσει νά τρεχῃ σαν δαμονούμενος.

— "Εβγα! ξει, Βλάζο! φωνάζει, πτάνοντας μπρός στὸ σπίτι του Χούσου και στεγνώντας εξει, ἀγριος και τρομερός.

Μέσος στὸ σπίτι κάποια βήμα, κάποια βλοστήμα ακούγεται, τὰ παντζίνια τοιχούνται εἰς ἀνοίγει.

— "Οζ, δ Χούσος δέν είνε Βλάζος, λέει η Φάτσα, της διοιας τὸ παρτούμενόν κεφάλι προβάλλει πάσο ἀπ' τὶς γυνάλεις. 'Εσν είσαι Βλάζος και πάντα παραπάνω... Τὸν Χούσος τὸν ἀγάπω... Τὸν προπτικών αὐτά;

'Ο Μέχο, ξεκούργοντας τὰ λόγια της αὐτά, νοισθεί κύλια μαχαίρια νά του τρέψει τὴν παρδά. Νοτόσο, της ἀπαντεῖ :

— "Ωστε δέν ξεκανες τίστε ἀλλο τόρο, διοτιμητή, παρά νά μ' απατᾶς;

Μά η Φάτσα δέν τον ἀπαρούνται. Τὸν φτυνει μόνο καὶ ξεσφρίζεται ἀπ' τὸ παράδυο γιά νά παρασυρησθε τὴ θέση τοσ' ἔνα ζευγάρι τερβάτια μουστάκια και σε διο ἀγρια μάτια, πον φωνάνται σου νά ξεσφρούτησην φωτίες εναντίον του.

— Τί λένε νά κάνης ἑδῶ; τοῦ φωνάζει ο Χούσος, σαλεινότας μιὰ πελώρια πιστόλια. 'Η Φάτσα είνε δική μου πον και ἔν σε κοράδεινε δις τόρα, διοτιμητή, παρά νά έτσι γύνασται...;

Πρόσθεξε, φωτέω μον, νά μι ὡς ἀκρούνται μάσσω μάσσω στὸ κεφάλι...

'Ο Μέχο τὸν κυττάζει συστομένος.

— Σὲ μενα; τον φωταε,

— Ναι, σὲ σέσι!

Τότε ένα κοιμισμόν φειδι ξενάρει μέσ' στήν καρδιάν του. Επει την έχεινται στὸ σπίτιον του ζευγινούμενό, Αφού μον πήσεις τὴ Φάτσα, πάλε μον πον και τη ζωή!.... Τί νά την καν τη ζωή χωρίς αὐτή;

'Ο Χούσος στριφογυγίζει τ' ἀγρια μάτια του και τὸ οιμαδενει μὲ την ποτόλια του, λέγοντας το:

— Βάστα κατάλ...

— Ε! πεδάνω λιπον, σύλλογιται δ Μέχο, βλέποντας τὴν κάννην νά διευθύνεται πρός τὸ μέτοπο του. Θά πεθάνω γι' αὐτή;... Μά άξει νά πεδάνω γιά μά πρόδοτρο...

Και πριν τὸν Χούσον πυροβολήσει, τὸ βάζει στὸ πόδια και ἀρχίζει νά τρέψη διο γονήρα μαραστεί. Τρέχει ἀνάμεσα πάλι περιβόλια και κορδιάρια, προβάτας τὰ γαντάκια, σωματικαλόντας στὶς φράτες, κωρίς νά άντιληφθεί ὅτι έχεσε τὸ έννιο τσαρούχι του και ποι μαχαίρια του λέπεσε στὸ κορδάσιο!...

— Βοήθεια!.. Χάρι!.. φωνάζει, νομίζοντας πώς δ Χούσος τὸν έχει πάσσει τὸ κατόπιν.

*Ξεσφρα έκεινη τὴ στιγμή, ένα δινατό σκούντημα τὸν ξυνάρει....

— Ξέντα!.. Ξέντα! τον φωνάζει ή μητέρα του, σκοντώντας τον πολύ δινατά. Οι προσκαλεσμένοι σου ηδονάν...

SVETOZAR TCHOROVITCH

ΕΝΑΣ ΕΠΙΤΥΧΗΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ

'Ο δοϊκε ντ' Αγγού συνήθισε νά λέγη το έξης:

— Βασιληάς ἀμόρφωτος, είνε γάιδαρος μὲ στέμμα!